

Aluminosi a l'esperit

Mirà el telèfon mòbil. A la pantalla es veien tres trucades perdudes.

Poques ganes tenia d'esbrinar qui la trucava, però pensà que potser era important.

No coincidia el número amb cap dels coneguts, dels acumulats a l'agenda; però si insistien tant, podria ser important.

Finalment, decidí marcar el número:...nou, set, set, vint...

no sabia la gran importància que tindria en el futur...

- Siii?

- Miri...és que el seu número apareix tres cops , com a trucada perduda, en el meu mòbil...i...he pensat que podria ser important...

- ...

- El número és el...nou, set, set, vint, quinze...

- No, no .S' equivoca: aquest és el 58 52 5...

- Però jo he trucat al nou, set, set, vint-i-set, quinze, quinze.

- Doncs no és aquest.

- Perdoni...disculpi...

Penjà però no es quedà conforme:

- He vist el 977 27 15 15 i he marcat 977 27 15 15 ...quina cosa més estranya!

La resta del dia no en va pensar . Altres problemes infinitament més importants li rondaven pel cap.

Va tancar la porta amb un cop sec que va fer trontollar la fusta i les parets, fines i velles per la pobresa i els pas del temps.

Ja no quedava ningú més a l'escala: tots els veïns havien abandonat l' edifici poc a poc i a contracor des que fa deu anys diagnosticaren aluminosi.

Era l'única que s'havia enfrontat , primer amb els administradors i propietari i, més tard, amb les autoritats. Semblava que alguns inquilins, els més agosarats i joves, també li feien costat, però...finalment, tots decidiren marxar del barri: uns s'acolliren a la possibilitat de compra d'un nou pis en una zona més moderna i acollidora i altres de lloguer no se sap on.

La Júlia es quedà en aquest barri que sempre havia estat el seu: recordava que, de ben petita, tot li semblava gran, majestuós i misteriós; qualsevol passeig pels camps d'avellaners era com una aventura per les selves més exòtiques de suposats indrets meravellosos. Sempre havia estat una noia imaginativa i encuriosida. Ara, però, ni la poca fantasia que li quedava la treia de l'ensopiment i l'angoixa dels últims mesos i tots aquells camps, abandonats, bruts o inexistents de feia temps només produïen la sensació de desolació i tristesa.

Darrerament la situació resultava insuportable: al fet de no tenir la possibilitat d'acollir-se a cap tipus d'ajut, se li afegia la pèrdua de la feina amb l'excusa de la crisi.

El seu caràcter era més agre cada dia i resultava enutjós fins i tot per a ella mateixa.

S'aturà en sec. La respiració va ser feixuga, lenta i profunda. El seu rostre mostrava el cansament i l'angoixa dels últims dies.

Si algú hagués pogut observar la intenció de la seva mirada, hauria tingut por del que podia fer en aquella situació límit, de tensió, de tibantor i esgotament.

De sobte, modificà el seu intent primer, girà cua, s'aturà... semblava que es repensava...i...altre cop la respiració profunda, lenta i feixuga...

El seu primer impuls, la primera intenció...

Va decidir que ho deixava córrer, que li calia calmar-se, pensar en fred... després ... ja veuria.

Coneixia, per experiència, que si deixes passar el temps, a la llarga, encaixen tots els elements del trencaclosques i el futur s'aclareix. Però aquesta vegada no en veia la sortida. Tornà a casa.

La Júlia mirà el seu entorn: tot li recordava el passat. Atrotinat i vell, no hi havia res nou o renovat: cap objecte, cap millora....

- Per a què, si la feien fora?

Sabia que s'ensopiria més però decidí endreçar una mica i guardar tot el que li semblés més important o significatiu.

La tauleta del rebedor tenia un gran calaix ple de papers que no ordenava mai. Va tirar el seu contingut al terra del menjador, es va posar a la vora una bossa

gran de supermercat (de quan no les feien pagar) i inicià la seva cruenta batalla amb els papers inservibles.

Quan ja portava mitja bossa plena, va ensopegar amb un paper de color groc, esquinçat i rebregat, que li cridà l'atenció: es tractava d'un bocí de carta comercial que hauria servit per escriure alguna nota i la llençà . Encara no havia fet el gest de recollir un altre paper que li va venir a la ment la imatge d'un número escrit en el tros de la missiva. El buscà i el rellegí:

- 977271515 ...aquest és el número de les trucades perdudes.

Mirava el paper però no li donava cap mena d'informació: el contingut i part del logotip havien desaparegut amb l'estrip , però el número pertanyia a la casa que envià la circular. No trobà res de significatiu. Una data : 7 de març de l'any 2004; no li deia res.

Intrigada per aquell número de telèfon tornà a picar però ningú despenjava.

Mirà l'hora i veié que ja era molt tard. Demà trucaria.

No sabia perquè però la Júlia aquella nit dormí plàcidament i es despertà relaxada.

No se li anà del cap que calia fer el truc i esperà l'hora d'inici de jornada laboral per fer-ho.

Quan s'inicià el característic so de trucada el cor li començà a bategar amb força.

- Hospital de Sant Magí, diguí?
- Miri...és el 977271515? El cor li palpitava accelerat .
- De fet ha trucat al 58 52 55 – ja hi som , pensà la Júlia -,,,si bé aquest que hem diu és d' un dels nostres departaments.

Ella el que volia saber era el motiu de tantes perdudes.

- És que he tingut tres trucades perdudes des d'aquest número i no sé el motiu.
- Ara li passo....

La musiqueta la posà nerviosa: “que se mueran los feos...” sonava al fil ambiental amb caire instrumental...”que no quede ninguno...” poc apropiat per a un hospital, pensà.

- Digui?...
- Escolti...és que he rebut trucades de vostès i...hem dic Júlia Vilaplana ...he pensat que...

- Sí , sí la Júlia Vilaplana. Hem intentat localitzar-la amb certa urgència i ja pensàvem que ho havíem de deixar córrer. Fa temps , pel 2004, vam rebutjar ...

A la Júlia li era impossible articular un sol mot ; feia sí amb el cap com si la poguessin veure des de l'altre costat.

Acabada la conversa, en la que ella no gosava dir altra cosa que sí amb mímica o amb un filet de veu, es desplomà damunt l'atrotinat sofà.

Li costà reproduir i organitzar en la seva ment tot el que li digué el responsable de l'hospital: van rebre el seu currículum anys enrere i en aquell moment no la necessitaven. Enviaren una carta rebutjant amablement els seus serveis. Actualment, calia recuperar les dades d'una maquinaria que fa anys no s'utilitza i ella n'era una experta: oferien feina i allotjament en una població propera.

No s'ho creia. S'havia acabat l'aluminosi! potser no la de l'edifici, però sí la seva: existia una esperança i l'aluminosi del seu esperit desaparegué.

MARTA PITARC